

...Ook **Johan Clarysse** is een wat late roeping in de schilderkunst, het is pas rond zijn dertigste dat hij zich als schilder is gaan profileren. Zijn filosofische achtergrond speelt steeds door in zijn werk. Dat werk is nooit onschuldig. Steeds zijn er verbanden met films, literatuur, filosofie of geschiedenis. Het grote werk met de lachende mensen lijkt zo uit een familiealbum te komen en dat zal wel zo zijn, alleen is het eigenlijk een groepje bewakers van een uitroeiingskamp dat een feestje bouwt. Het werk van Johan Clarysse zouden we ook filmische kwaliteiten kunnen toeschrijven, ze laten niet enkel toe om van het beeld als zodanig te genieten, ze zetten de toeschouwer aan tot verder fantaseren, een soort voortgang te bedenken of vragen te stellen naar wat voorafging. Zelfs al is het beeld zo stil als maar zijn kan, het houdt in zich een spanning die tot de verbeelding spreekt. In een van zijn jongste werken doorbreekt hij het beeld van een receptie of societygebeuren door kleine vierkante vlakjes over het beeld aan te brengen. Hij doorbreekt hiermee de anekdotiek van het beeld, vertelt ons meteen: “Mensen dit is een schilderij” en bouwt er ongemerkt weer spanning mee op. De beelden van Clarysse kennen soms ook een onuitgesproken, maar zeer aanwezige erotische lading, je kan ze op Facebook publiceren zonder geschorst of berispt te worden. Dat is een verdienste die lof verdient. Johan Clarysse vertelt en we luisteren graag naar zijn verhalen.

Daan Rau